



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 599/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., K., zastúpeného advokátom JUDr. D. A., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2012 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je navrhovateľom v súdnom spore proti odporkyni – S. B. (ďalej len „S.“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v dávkovom konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Sp/8/2010. Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia S. č. BA-15176/2010 z 29. marca 2012 „vo veci úrazovej dávky – úrazová renta podľa § 88 a § 89 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení“ toto rozhodnutie rozsudkom sp. zn. 5 Sp/8/2010 zo 14. februára 2012 potvrdil. O odvolaní sťažovateľa z 3. apríla 2012 rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012 tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok zo 14. februára 2012.

3. *Po rozsiahlom popise skutkových a právnych záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutí správneho orgánu a vo veci konajúcich všeobecných súdov s poukazom na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu a Ústavného súdu Českej republiky v analogických veciach, ako aj na úvahy z oblasti právnej teórie vyslovil sťažovateľ názor, že „Uvedenými rozsudkami prvostupňového a druhostupňového súdu, ktorými bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...*

*Dôsledky rozhodnutia Krajského súdu Košice potvrdeného rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Košiciach hlboko zasahujú do práv sťažovateľa a popierajú samotné princípy právneho štátu...*

*Rozsudky súdov prvého a druhého stupňa sú nepreskúmateľné a sú nedostatočne odôvodnené.“*

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„Najvyšší súd... rozsudkom zo 16. 10. 2012 sp. zn. 1 So 40/2012, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu... zo 14. 2. 2010 sp. zn. 5 S/8/2010-42, porušil základné právo*

*sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...*

*Rozsudok Najvyššieho súdu... zo 16. 10. 2012 sp. zn. I So 40/2012 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.“*

Súčasne požiadal o priznanie náhrady trov konania „vo výške 323,50 Eur“.

## II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 40/2012 a jeho rozsudkom zo 16. októbra 2010 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (bod 1).

9. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), najmä tým, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcimi správnymi orgánmi, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho nesprávneho právneho posúdenia, najmä však nesprávnej interpretácie a následnej aplikácie v jeho právnej veci použitých ustanovení, najmä zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, s ktorými sa nestotožňuje (pozri bod 3).

10. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, I. ÚS 290/2010), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

13. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení po uvedení podstaty rozhodnutia krajského súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľa najvyšší súd uviedol:

*«27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 2501 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O. s. p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá v spoj. s § 2501 ods. 2 O. s. p.) a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. c. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru,*

že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spoj. s § 2501 ods. 2 O. s. p. potvrdil.

28. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených konajúcim správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj podaného opravného prostriedku, ktorou sa navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia odporkyne, je právna otázka, či jednorazová mzda vyplatená v súvislosti s ukončením pracovného pomeru sa stáva súčasťou denného výpočtového základu tohto zamestnanca. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

29. Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v. spoj. s § 2501 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O. s. p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

30. Najvyšší súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľom poukazuje na znenie ustanovenia § 138 zák. č. 461/2003 Z. z., ktoré sa stalo základom na argumentáciu krajského súdu.

*Podľa § 138 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. ...*

*Podľa § 138 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. ...*

31. Ústavná zásada predvídateľnosti práva vyplývajúca z princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy) jednoznačne kladie na súdy požiadavku dodržiavať svoju doterajšiu judikatúru, ibaže by sa vyskytli relevantné dôvody, aby sa od nej odchýlil

*(napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska). Tak navrhovateľ ako aj odporkyňa zaujali celkom protichodné postoje k doterajšej judikatúre Najvyššieho súdu v agende sociálnych vecí. Krajský súd vyhodnotil z celého množstva rozdielnych rozsudkov ako rozsudok s najzávažnejšími dopadmi na prejednávajúcu vec rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžso/21/2009.*

*32. Uvedený rozsudok sa prostredníctvom svojho odôvodnenia zaoberá výkladom sporného ustanovenia § 138 ods. 2 zák. c. 461/2003 Z. z. Ďalej je citovaný v zmysle § 250ja ods. 7 O. s. p. celý relevantný text uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu...*

*33. Pre Najvyšší súd je nepochybné, že v citovanej časti rozsudku bol jasným spôsobom vykonaný výklad ustanovenia § 138 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. Ako celkom nepodložené tvrdenie musí Najvyšší súd odmietnuť argumentáciu navrhovateľa (viď bod č. 21), že tento rozsudok vec po právnej stránke posúdil nenáležitým spôsobom. Takisto musí Najvyšší súd odmietnuť tvrdenie navrhovateľa, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je záväzné. Naopak, odôvodnenie rozsudku súdu nie je jeho nadbytočnou súčasťou, je základom jeho pochopenia a preskúmateľnosti, nakoľko autoritatívnym spôsobom objasňuje úvahy a výkladovú činnosť vykonávateľa súdnej moci s tým dôsledkom, že v obdobných veciach je možno legitímne očakávať rovnaký výkladový prístup (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy).*

*34. Na základe uvedeného sa Najvyšší súd stotožnil s názorom krajského súdu, že navrhovateľom vznesená požiadavka, aby jednorazová mzda súvisiaca s jeho ukončením pracovného pomeru dohodou, nemôže byť zahrnutá v zmysle § 138 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. do vymeriavacieho základu zamestnanca, nakoľko bola vyplatená v zmysle Kolektívnej zmluvy ako peňažná platba za dlhoročnú prácu u zamestnávateľa. Preto je celkom irelevantná námietka navrhovateľa, že krajský súd nevykonal dôkaz potvrdením zamestnávateľa, resp. nevyhodnotil jeho obsah, lebo tento obsah nemôže zmeniť hore prezentovaný právny názor.*

*35. Po oboznámení sa s obsahom rozsudkov sp. zn. 7 So/31/2009 a 7 So/41/2009 Najvyšší súd zistil, že uvedené rozsudky sa vôbec netýkajú aplikácie ustanovenia § 138 zák. č. 461/2003 Z. z. dotknutého v tomto súdnom prieskume, ale naopak rieši výklad intertemporálnych ustanovení citovaného zákona. Preto súhlasí so záverom krajského súdu,*

že správne prisvedčil argumentácii odporkyne, že tieto judikáty sa týkajú iba straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti.

36. Takisto je na základe hore uvedeného právneho názoru Najvyššieho súdu celkom irelevantná otázka, že pôvodný zamestnávateľ navrhovateľa ako DVZ uviedol vyššiu sumu a z jednorazovej mzdy odviedol odvody. Tak ako správne poukázala odporkyňa vo svojom stanovisku, je iba vecou uvedeného subjektu, či sa bude alebo nebude domáhať vrátenia súm, ktoré sú podľa navrhovateľa odvedené v rozpore so zákonom.

37. Takisto ďalšie námietky navrhovateľa opierajúce sa o kontrolné oprávnenia a s nimi spojené právne dôsledky pre pôvodného zamestnávateľa navrhovateľa nesmerujú do právnej sféry navrhovateľa, ale naopak tretej osoby. Preto navrhovateľ sa nemôže dovoliavať svojich práv iba s poukazom na to, že práva tretej osoby mali byť porušené.

38. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené navrhovateľom uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporkyne má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle citovaného zákona. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť. Navrhovateľom uvedené rozsudky Súdneho dvora Európskej únie nie je možné samočinne aplikovať na prejednávajúcu vec, lebo v prejednávanej veci nevznikol ani spor o nutnosť aplikácie komunitárneho práva, ani nutnosť konkrétneho predpisu komunitárneho práva podrobiť vnútroštátnemu výkladu napríklad prostredníctvom predbežnej otázky. Preto sa Najvyšší súd s uvedenou argumentáciou navrhovateľa ďalej nezaoberal.

39. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa ako aj argumentácie odporkyne, a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozsudku sp. zn. 4 Sžso/21 /2009, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (viď hore citované dôvody ako zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa

§ 219 ods. 2 v spojení s § 2501 ods. 2 O. s. p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

40. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 2501 ods. 2 a § 250k ods. 1 O. s. p., podľa ktorého neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

41. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spoj. s § 2501 ods. 2 O. s. p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O. s. p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O. s. p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.»

14. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúceho na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ

v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 So 40/2012 zo 16. októbra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. V závere ústavný súd poznamenáva, že ak iný senát najvyššieho súdu má iný právny názor totožný s právnym názorom sťažovateľa, potom ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená práve najvyššiemu súdu.

19. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti (bod 4).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2012